

Етика публічного службовця як засіб запобігання та протидії корупції

Чмихун О. В., здобувач вищої освіти 2 курсу спеціальності

«Адміністративний менеджмент»

Національного фармацевтичного університету

Озаровська А. В., к.н. з держ. упр., викладач кафедри менеджменту

та публічного адміністрування, НФаУ

avon726@gmail.com

Від ціннісних основ державно-управлінської діяльності, етичної обґрунтованості прийняття управлінських рішень, моральних якостей державних службовців, рівня їх етичної культури залежить ступінь довіри до владних структур, націленість діяльності органів державної управління на побудову демократичної держави, реалізацію принципів гуманізму, соціальної справедливості, прозорості, дотримання прав людини. Етика державного службовця має вагому антикорупційну спрямованість.

Етика державного службовця постає як один із засобів боротьби з корупцією. Корупція як правило, супроводжується порушенням законності. Під корупцією розуміють підкупність, продажність, хабарництво державних посадових осіб, політичних і громадських діячів, урядовців та високопоставлених чиновників. Для боротьби з цим явищем в державному управлінні мають бути застосовані різноманітні заходи, серед яких не останнє місце займають етичні протидії корупції.

Однак етика державного службовця орієнтована не лише на боротьбу з корупцією, її вимоги торкаються будь-якої сторони професійного життя службовців. Вагомими аспектами морального життя професійної групи, що розглядає етика державної служби є:

1. Ставлення професійної групи і кожного спеціаліста до суспільства в цілому, його інтересів;
2. Визначення моральних якостей особистості представника державної служби, які забезпечуватимуть найкраще виконання ним професійного обов'язку;
3. Обґрунтування професіоналізму як моральнісної якості державного службовця;
4. Усвідомлення специфіки моральнісних відносин кадрового корпусу державної служби і громадян, які є безпосередніми об'єктами їх професійної діяльності;
5. Розкриття сутності взаємовідносин всередині професійних колективів органів державного управління, специфічних моральних норм, які виражають ці відносини;
6. Виявлення особливостей, мети, завдань та методів професійного етичного навчання державно-управлінського персоналу.

Етику державного службовця можна означити, і як взаємозв'язок цілей і засобів діяльності державного службовця та специфічно людських цілей. Таке визначення несе вагоме смислове навантаження і дозволяє по-новому розглянути

предмет цієї професійної етики, виходячи з масштабу «специфічно людських цілей» і зв'язуючи з цим масштабом засоби реалізації будь-якого наміру, відношення, дії. В етиці державного службовця конкретизуються загально-моральні настанови. Проте кожна відносно самостійна моральна підсистема у тому числі професійна етика утримує у собі небезпеку самоізоляції, виникнення професійного егоїзму, домінування корпоративних інтересів над загальнолюдськими.

Отже, в процесі побудови правової, демократичної, соціальної держави зростає значимість діяльності державних службовців. Метою змін в державному управлінні є становлення професійних, вискоєфективних, стабільних і авторитетних владних інститутів, діяльність яких базується на чітких моральних та професійно-етичних принципах і нормах. Довіра громадян до влади, спроможність державних службовців ефективно та етично коректно виконувати свої соціальне призначення є визначальними факторами продуктивних суспільних взаємодій та конструктивного суспільного розвитку.

Використана література:

1. Административная этика / под общ. ред. В. Л. Романова. URL: <http://www.msses.ru/win/science/mpp/ethic.rtf>.
2. Василевська Т. Етичні аспекти реформування системи державної служби. *Демократичне врядування : електронне наукове фахове видання*. 2011. № 7. URL: <http://www.lvivacademy.com/visnik7/fail/vasylevska.pdf>.
3. Конвенция ООН против коррупции. URL: <http://www.un.org/russian/document/convents/corruption.pdf>.

Ринок земель в Україні: функції та завдання

*Шавлак М. А., здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії
Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку НАН України
shavlakmaryna@gmail.com*

Останніми роками питання щодо відкриття, формування та функціонування ринку земель в Україні є одним з найбільшим дискусійних та суперечливих. Земля, виконуючи своє багатофункціональне призначення, відіграє унікальну та ключову роль у сфері аграрного підприємництва, впливає на економічний розвиток суспільства. Паніка та страх серед населення стосовно прав власності на землю і спекулятивні бізнес-інтереси, значно стримують і без того тривалий та багатоступеневий процес запровадження та ефективного функціонування ринку земель.

Вагомий внесок у дослідження теоретичних та практичних аспектів функціонування ринку земель зробили у своїх працях такі вчені-науковці як В. Будзьяк, Л. Коваль, А. Мартин, Л. Паламарчук, О. Прутська, П. Саблук, В. Трегобчук, А. Третяк та ін. Однак, з виникненням нових обставин господарювання, враховуючи актуальність, соціальну гостроту та складність